

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Ένας άξιωματικός ;
- Μαλισσα.
- Και τι έχεις κρυμμένο κάτω από τή μπλούζα σου ;..
- Ένα γράμμα...ε ; Δός μου το αυτό το γράμμα... 'Ελα... Φέρε' το εδώ !...

Το παιδί, που ήταν έτοιμο να κλάψει, άφρον θέλοντας να πάρει το χαρτί που κρατούσε σφιχτά μέσ' στα χέρια του.

Ήταν πράγματι μία επιστολή, ή όποια δεν είχε καμιά επιγραφή.

- Γιά ποιόν είν' αυτό το γράμμα, παιδί μου ; ρώτησε ό βαρώνος.
- Γιά τήν κυρία βαρώνη άπάντση ό μικρός.
- Σου τό έδωσαν νά τό δώσεις τής 'Ιουλίαις κ' αυτή θά τόδινε στην κυρία της, δεν είν' έτσι ;
- Ναι.

Ό Μωρεσκάν κατάλαβε άμέσως τί συνέβαινε. Τό γράμμα ήταν άπ' τόν Σαντί. Τό έστειλε στη γυναίκα του διά τής 'Ιουλίαις. Και άλλότε είχε άνεπιληφθεί τόν Σαντί νά δίνη τίς επιστολές του γιά τήν 'Ιωάννα στην καμαριέρα της. Δεν ύπήρχε άμφιβολία σχετικώς...

Αποφάσισε λοιπόν ν' άνοιξη τό γράμμα. Ναι, έπρεπε νά τό άνοιξη. Γύρισε τότε και ελπε στό μικρό :

- Μήν άνησυχής, παιδί μου. Θά δώσω έγώ τό γράμμα στην κυρία.
- Μά... πρέπει νά πάρω άπάντση, τραύλιος ό μικρός.
- Άπάντση ; Θά σού τήν φέρω έγώ. Στάσου εδώ και περίμενε μία στιγμή.

Ό Μωρεσκάν γύρισε πίσω στην έπαυλη, ανέβηκε στό γραφείο του κ' έκλεισε τήν πόρτα. Έβγαλε τότε τό γράμμα και τό κύτταξε άρκετήν ώρα. Ήταν άπ' τόν Σαντί, δεν ύπήρχε καμιά άπόλυτη άμφιβολία. Έπρεπε όμως νά τό άνοιξη ! Ό βαρώνος έδίσταζε. Κατάλαβαινε πως άνοιγοντας τό γράμμα εκείνο θάκανε μία άτιμία, μία πρόστυχη και χυδαία πράξη.

Άρχισε νά βηματίζει νευρικά στό γραφείο του, σφιγγοντας τίς γραδιές του. Τέλος στάθηκε, πλησίασε στό τραπέζι όπου είχε ρίξει τό γράμμα και τό πήρε λέγοντας μέσ' άπ' τά σφιγμένα του δόντια :

— Γιατί όχι ;... Γιατί διατάζω ;... Πρέπει, ναι, ναι, πρέπει... Πρόκειται γιά τήν τιμή μου, γιά τήν ζωή μου άκόμη... Πρόκειται νά μονομαχήσω μ' αυτόν τόν άθλιο...

Και χωρίς κανένα διαταγμό πεία έσχισε τόν φάκελλο. Ή επιστολή που ύπήρχε μέσα σ' αυτόν δεν περιείχε παρά τίς άκόλουθες λίγες φράσεις, φράσεις φρικτές, θανάσιμα σκληρές και προσβλητικές γιά τόν Μωρεσκάν :

'Η σέσην δεί θ' άνησυχής και θ' άγωνιάτε μέ κάνει σάν τερελό. Γι' αυτό άκριβώς άπεφάσισα νά σάς στείλω τίς λίγες αυτές γραμμές. Ήσυχα,ς, 'Ιωάννα... Έχε έμπιστοσύνη σέ μένα. Σ' αγαπά...σέ λατρεύω !... Και χάριν τής άγάπης μας θ' άποφύγω νά κάμω κανό στό σύγγυ σου. Θά μπορούσα άν ήθελα νά τόν σκοτώσω κατά τήν μονομαχία. Μά δεν θά τό κάμω... Σου δίνω τό λόγο μου γι' αυτό. Ήσυχασε...

Σ...

Ό Μωρεσκάν έννοιωσε τό αίμα νά του άνεβαίνει στό κεφάλι και νά σφριγομαχάει στους κροτάφους του. Έτσι λοιπόν ; Ό άθλιος εκείνος μάλοισ γι' αυτόν μά οίκο, σάν νάχε τή ζωή του σ' ένα χέμα του ; Άλλά μήπως δεν ήταν έτσι ακριβώς τά πράγματα ; Μήπως δεν ήταν άπάντασια άνώτερος του στό σπαθί ; Μπορούσε λοιπόν νά τόν σκοτώσει άν ήθελε...

Ό Μωρεσκάν έτριβε μέ λύσσα τά δόντια του και έτοιμάστηκε νά οχλήσ τό γράμμα. Έξαφνα όμως συγκρατήθηκε. Όχι, όχι, δεν έπρεπε νά τό κάμη αυτό. Έπρεπε νά μάθη σχετικώς τίς διαθέσεις τής γυναίκας τού...

Τι θ' άπαντούσε άραγε, ή 'Ιωάννα στό γράμμα τού φίλου της ; Θά τόν εύχαριστούσε γιά τήν καλοσύνη του ; Θ' άπαντούσε μ' άδιαφορία γιά τή ζωή τού άνδρός της ;

Άπ' τήν άπάντησή της θά κατάλαβαινε ό Μωρεσκάν τί συνέβαινε στην καρδιά της, άν τόν άγαπούσε άκόμα έστω και λίγο, άν τόν συμπαθούσε, άν τόν μισούσε...

Ναι, ναι, έπρεπε νά φροντίσει νό φτάσει τό γράμμα σ'α χέρια της. Κι' όχι μόνον αυτό. Έπρεπε νά πάρη και νά διαβρίση τήν άπάντηση...

Κύτταξε άπ' τό παράθυρο κ' είδε τή γυναίκα του ξεπλωμένη σέ μία σαιζ λόγκ, κάτω άπό τά δέντρα τού κήπου... Φαινόταν ήρεμη, σάν νά μήν είχε συμβή τίποτα. Διαρκώς όμως κύτταζε προς τό μονοπάτι που οδηγούσε σ'τό δρόμο. Γιατί άραγε ; Ποιόν περίμενε ; Τόν ίδιο τόν Σαντί ; Όχι βέβαια. Έπιστολή τού ; Ναι, αυτό ήταν τό πιο φυσικό. Αυτό ήταν... Ή 'Ιωάννα περίμενε είδησεις άπό τό λογαίο, έπειτα άπό τό επεισόδιο πουχε συμβ.ί, έπειτα άπό τήν ξαφνική άναχώρησί του.

Ό Μωρεσκάν πλησίασε στό γραφείο του, πήρε ένα φάκελλο κ' έκλεισε μέσα τό γράμμα. Κατέβηκε έπειτα κάτω κ' έβηξε νά βρη τό μικρό.

— Παιδί μου, τού ελπε όταν τόν αντίκρισε, δεν βρήκα τήν καμαριέρα τής κυρίας. Πήγαινε ως τό μαγειρείο μήπως τήν βρής εκεί. Και νά, πάρε ένα τάληρο τόν κόπο σου.

Ό μικρός πήρε τό γράμμα, τόποσος τό τάληρο και τράβηξε προς τό μαγειρείο. Βρήκε εκεί τήν καμαριέρα, τής έδωσε τήν επιστολή, χωρίς νά πη τί του συνέβη προηγουμένως, και κάθισε περιμένοντας τήν άπάντηση.

Στό μετωξύ αυτό, ό Μωρεσκάν προχώρησε και στάθηκε σ'τό τέλος τού μονοπατιού τού κήπου, άπ' όπου θά περνούσε ό μικρός.

Ή καρδιά του ήταν βαρειά. Άγωνισος. Μιά σκέψη τόν κατείχε ολόκληρο. Τι θ' άπαντούσε ή γυναίκα του στό γράμμα τού Σαντί ; Άπ' τήν άπάντησί της έ κρέμονταν ή ζωή τού !...

Τόν είχε συγχωρήσει άραγε γιά τόν φόνο τού 'Ιακώβου ντε Λέον, ή θά τόν έξεδίκειτο οίφμα μέ τήν σειρά της, γιά τό έγκλημα τού έκείνου ;

Μερικά λεπτά έπέρασαν. Έξαφνα φάνηκε νά φθάνη ό μικρός. Ό βαρώνος τού έρραξε τό δρόμο και τού είπε :

- Πήρες τήν άπάντση ;
- Ναι, ψηθύρισε διστοκικιά ό μικρός.

— Ά, ώραία !... Δός μου τήν.

Ό μικρός έτοιμάστηκε ν' άρνηθί, μά ό Μωρεσκάν τόν έπρόλαβε. Έβγαλε και τού έδωσε ένα άκόμα τάληρο, λέγοντάς του :

— Ξέρω περί τίνας πρόκειται... Έχω μάλισσα νά προσθέσω κ' έγώ κ'αί στην επιστολή. Φέριγν έδώ.

Ό μικρός έβγαλε και τού έδωσε τό γράμμα.

Ό Μωρεσκάν κύτταξε γύρω του άνήσυχα. Μά δεν φαινόταν κανείς άπόλυτος. Μολτατατα έδίσταζε ν' άνοιξη τήν επιστολή. Τόν ένοχλούσε κ' αυτή ή παρουσία τού μικρού. Γι' αυτό άπομακρόνηθε μερικά βήματα και στάθηκε πίσω άπό ένα δέντρο.

Ό φάκελλος τής επιστολής ήταν ύγρός άκόμα. Δεν δυσκολεύτηκε νά τόν άνοιξη. Μέσα σ' αυτόν ύπήρχε τό γράμμα τού Σαντί. Κάτω άπό τίς λίγες του γραμμές, 'Ιωάννα είχε γράψει τήν άπάντση :

«Δεν ένδιαφέρουμαι καθόλου. Κάμτε ό,τι θέλετε. Φερθήτε πρό πάντων σάν άνδρες, τόν δροίον έπρόσβαλαν...»

... I... Ό Μωρεσκάν έννοιωσε τό βλέμμα του νά θολώνη, τήν καρδιά του νά σφίγγεται, τό γόνατό του νά λυγίσουν... Έτσι λοιπόν ;... Ή γυναίκα του τόν κατεδίωξε σέ θάνατο !...

Είχεν έλλίψει πως ή άπάντσης θύταν διαφοροτικά. Είχεν έλλίψει ότι ή 'Ιωάννα λημονούσε τήν αιματηρή ιστορία τού ντε Λέον, ότι τόν είχε συγχωρήσει γιά τό κακό που της έκαμε τότε. Έβλεπε πως θά φερόταν στην περίπτωση αυτή μέ καλοσύνη. Μά γελαστική, γελαστική οίκτρα !...

Ή 'Ιωάννα τόν μισούσε. Ποθοδος τόν θάνατο του. Τόν είχε κταδικώσει και θά τόν θανάτωνε μέ τό χέρι, μέ τό σπαθί ενός χυδαίου άξιωματικού. Ήταν τρομερό !...

Σκέφτηκε, νά μία στιγμή, νά τρέξει έμει που καθόταν ξεπλωμένη στόν κήπο και νά τής πετύξη τήν επιστολή της στό πρόσωπο, οδούλιάζοντας :

- Σκληρή !... Άσπλαχνή !... Θας τό αίμα μου, τή ζωή μου... θά τάχης !...

(Άκολουθεί)

Ή 'Ιωάννα περίμενε στόν κήπο άτάραχη...